

Eerste deel reisverslag Filipijnen februari 2025

Op 19 februari zijn Karen v d Wal en Bas Doorduyn met de trein van Roermond naar Schiphol vertrokken via Utrecht, waar we moesten overstappen. Dat ging wel, maar niet soepeltjes. Van Utrecht naar Schiphol was een ellendig stukje. We werden als een cocktail geschud door een onervaren bartender. Op Schiphol zelf liep alles op rolletjes want we hadden een kar voor onze bagage. De shuttle naar het hotel was net weg en wij hadden geen zin om een half uur in de kou te staan en dus een taxi. Het was daarna genieten van een welverdiende nachtrust, maar veel genieten was het niet. Slecht bed. Helaas. De twee oudjes (volgens Karen) hadden het de volgende morgen lastig met overeind komen, maar we hebben elkaar hartelijk zitten uitlachen onder het motto 'een dag niet gelachen is een dag niet geleefd'. Na een simpel ontbijtje waarbij knoeien geen kunst bleek te zijn... koffiekop onder de verkeerde straal, jam naast het cupje (wat een smeerboel) gingen we richting vliegveld, dit keer wel met de shuttlebus. We besloten om maar meteen de koffers bij de balie van Cathay weg te doen en dat was dus zelf doen. De instapkaarten uitprinten... ook zelf doen....en toen door de douane met alleen een rugzak ook zelf doen. Het was een stevige wandeling naar de gate, waar inchecken een eitje was omdat we premium vlogen. Dat is prima bevallen, rustig, voldoende beenruimte en goed eten. We stapten fitter uit dan we ingestapt waren. Het is dat het 12 uur non stop is, anders zou je zelfs zo voor je plezier gaan vliegen. In HongKong aangekomen meteen 'roaming' uitgezet, maar om een berichtje te verzenden moest het even aan. Bas was meteen 60 euro kwijt. Ik 40 euro, U zit op 80% van uw tegoed. De overstaptijd in Hongkong was krap en de immigratierij enorm. Echt stressen dus. Gelukkig kwamen we er zonder narigheid doorheen. Maar in Cebu stond de volgende beproeving al klaar. Het e-travel inreisbewijs. Karen dacht het goede te hebben, maar de immigratiedame zag dat het die van 2024 was en dus werd zij teruggestuurd om een nieuwe aan te maken en dat duurde wel even want alles moest er correct op komen. Zo niet, geen QR code, zonder QR code geen toegang. Uiteindelijk, na een kwartier modderen omdat zij een datum van vertrek als 20 had willen ingeven omdat dát de correcte datum was, maar je kon niet antideren en moest dus de 21e als vertrekdatum invullen, lukte het uiteindelijk wel. Bas had in die tussentijd de koffers al van de bagageband opgepikt en zijn we met een taxi naar Pier 1 gegaan om daar aangekomen nét de 14.00 boot te zien vertrekken en dus moesten we wachten op de volgende van 16.00 uur. We waren geradbraakt aangekomen omdat dit een nieuwe boot was waarvan de stoelen zo dicht achter elkaar stonden dat als je ging zitten je gelijk zeevast zat en na aankomst in het hotel maar eerst een hapje gaan eten. En op tijd naar bed. De volgende morgen zaten we aan een mango shake nadat de darmen zwaar van streek waren, Bas vermoedde het water bij het ontbijt in het hotel. Het kraanwater in het hotel is onbetrouwbaar, zelfs voor tandenpoetsen is flessenwater nodig. Maar goed, we hebben rijstnoedels met een gele saus gegeten en dat bleek goed te gaan.

We zijn toen even nog even langs Atty Ari's kantoor gegaan, maar die was drie dagen afwezig. Wel hebben we voor dinsdag een afspraak gemaakt dus dat was wel even een tegenvaller. Nadat we de boodschapjes hadden gedaan, zijn we weer hotelwaarts gegaan. Boodschappen onder meer bij bij Mercury drugstore. Een zeer onklantvriendelijke methode van werken. Als je een recept hebt moet je wachten tot je aan de beurt bent, heb je geen recept dan word je meteen geholpen en wordt er een mandje gepakt, dan wordt berekend wat het eindbedrag is dat je moet afrekenen, is er afgerekend, dan gaat de medewerkster aan de slag, maar inmiddels is ze al met drie andere klanten bezig. Heb je het onderste mandje, dan moeten de bovenliggende mandjes eerst afgehandeld worden via de kassier

binnen de apotheek. Dus wachten, wachten en nog eens wachten... na ongeveer 20 minuten komt jouw mandje en moet je meetellen of het aantal bestelde pillen danwel capsules correct is, waarna het met de bon eraanvastgeniet uit uit mandje komt met een bruine papieren zak én met wat geluk krijg je je creditkaart dan ook nog terug....en maar hopen dat daar in die tussentijd niet wat anders mee is betaald. De meisjes daar hebben ook een super verveelde blik in de ogen, maar zijn wel erg goed in het ontcijferen van handschriften die volledig onleesbaar zijn. Onderling werden we ook nog becommentarieerd, ik heb maar één keer ingegrepen toen het iets té beledigend werd. Toen ik zei: 'Bisaya ko' werden ze even stil, rood en daarna vriendelijker. En verbaasd, maar dat mag van Karen. En Bas maar lachen op een afstandje. Als diner was het sizzeling chicken met rijst en daarna hebben we nog wat zitten overleggen en op tijd richting bedje, want we waren total loss. Helaas bracht de nacht niet wat we ervan verwachtten, er was een feest op straat gaande met veel muziek en getoeter. Tot zes uur in de morgen een herrie dat er weinig te slapen viel. Dus startten we de dag gesloopt.

Zondagmiddag zijn we naar Sambulawan gegaan Er kwam een auto om ons op te halen om 13.00 uur. Kennismaken met de drie nieuwe HBO studenten en daarna overleg over de nieuw op te richten stichting met de bestuursleden en besloten dat de eindverantwoordelijkheid in de Filipijnen blijft, zodat het financiële deel blijft draaien zonder onze inmenging. We zijn benieuwd, maar Bas blijft nog even als enige van ons lid en het wordt door Atty Ari goed 'dichtgetimmerd' dus kan er weinig gebeuren. Mensen die echt kwaad willen, kunnen dat uiteraard, vergelijk het maar met inbrekers, hoe goed beveiligd een huis ook is, als dieven binnen willen komen, dan lukt ze dat. Wij kunnen alleen maar afgaan op hun eerlijkheid. Karen heeft soms er nog wel enige moeite mee. In Sambulawan aangekomen werden we blij onthaald, iedereen blij om ons toch weer te zien. Dat doet oprecht goed. We hebben kennis gemaakt met twee van de drie nieuwe studenten, die elk maar drie semesters nodig hebben, dus daar kunnen we geen buil aan vallen financieel gezien. We moesten in het gebouw wel even verkassen vanwege een stortbui. Daarna weer naar Ormoc. Maar goed onderweg naar huis begon het te regenen en de weg naar is nog niet helemaal klaar. We hadden een gewone personenauto, maar een terreinauto zou beter zijn geweest. En wat een modder en glijpartij. Karen wachtte eigenlijk op het commando 'uitstappen en duwen... een, twee,....hup' maar dat bleef uit. Gelukkig maar. Terug in Ormoc na een drankje en een hapje cashewnoten een hap eten.

Chieni Nicolasaura is de dochter van Menchie en Bhoi. Menchie was onze eerste steun en toeverlaat in 2003 om de dozen met materiaal voor de ziekenhuizen en Sambulawan over te krijgen vanuit Cebu. Helaas overleed Menchie en liet een dochter van 16 achter die graag naar een HBO-opleiding wilde, maar daar was geen geld voor. Wij hadden in die tussentijd een schoolfonds gestart en zij kon daaruit lenen. Ze heeft 5 jaar gestudeerd en is afgestudeerd in de richting voertuigtechniek. Maar ze meldde alsmat dat ze geen werk kon vinden. Hmmm, hoe kan dat nou.... Maar goed, zondagavond besloot Karen de stoute schoenen aan te trekken en haar te vragen hoe het zat met terugbetalen. Van Chieni kreeg zij antwoord op haar vraag of ze zou willen starten met afbetalen, 100.000 pesos – een 1700 euro en ze kwam via messenger meteen terug dat ze wil beginnen met aflossen. Mooi resultaat voor even een paar appjes. Dat alleen al maakt deze trip zijn geld waard. Chieni woont in Cebu maar komt in het volgende weekend naar Ormoc om de terugbetaling met ons te regelen. Maandag om half zeven liep de wekker af omdat we een drukke dag verwachtten..om 10.00 zijn we, na het ontbijt, met een motortaxi naar het Ormoc District Hospital gegaan. Dit is een overheidsziekenhuis en de derde in lijn voor de mensen van Sambulawan. Eerste is het Villaba Community Hospital, dat vorig jaar nog aan het worstelen was om als ziekenhuis geclassificeerd te worden. Toen was het een eerstehulp post, waarbij geen

opnames mogelijk waren. Wij zijn benieuwd hoe het er een jaar later voorstaat. Als tweede komt het Manuel B Veloso Memorial Hospital in Palompon in beeld. Daar zijn we vorig jaar in april geweest, Bas is daar in november 2024 niet geweest. Maar ook daar gaan we een bezoekje brengen als het ons lukt qua tijd. Derde in de lijn is dus het ziekenhuis in Ormoc. En als de mensen daar niet geholpen kunnen worden, dan worden ze doorverwezen naar Tacloban. In Palo ligt het Provincial Hospital. In het ergste geval moeten ze naar Cebu, want daar ligt het universitaire ziekenhuis.

Onderweg met het knorrende torretje naar het ODH, verloor Karen vanmorgen na een scherpe bocht de tas met materialen voor het ziekenhuis. Full stop en een motorrijder gaf me de tas weer aan die ze daarna goed vasthield, de tas dus en niet de motorrijder, dit ter verduidelijking. Het ziekenhuis dat helaas niet in het centrum van Ormoc ligt maar in Cogon. Eén van de buitenwijken.

Goed, daar aangekomen werden we blij verwelkomd door Dr. Eden. De opvolgster van Maria Lourdes DeLara Banquesio. (Ludy, maar die is met pensioen). We hebben vorig jaar tien bedden geschonken voor de nierafdeling, maar door problemen met de afvoer van de riolering (lees: massieve lekkages) is deze afdeling nog niet in gebruik genomen. Het ruikt er niet zo fris meldde Dr. Eden. We zijn daar dus niet naar toe gegaan, maar ze hebben de bedden wel dankbaar in gebruik genomen, verspreid over het hele ziekenhuis. Op mijn vraag waarom er her en der emmertjes stonden midden in de gang, kwam het antwoord dat het door lekkage van het dak komt. Er is een verzoek gedaan voor renovatie van het bestaande dak, dat kost een slordige 5 miljoen Pesos, omgerekend 80.000 euro. Het dak is volledig vervangen in 2013 na de grote tyfoon toen het er compleet afgewaaid was, maar door een tekort aan materialen en haastwerk, blijkt dat het dak nu aan renovatie toe is, er wordt wel opgelapt, maar daar wordt het niet beter van. Het in onze ogen stomste is dat er geen geld is voor het dak, maar wel de plafonds vervangen zijn. En je raadt het al... lekkages omdat het dak lekt en dus geruïneerde plafonds. Het verzoek tot renovatie ligt bij de Gouverneur ter goedkeuring, maar in die tussentijd willen we wel een overzicht van de meest kritieke plekken en daar hebben we geld voor nodig om de grootste nood te lenigen. Lynde kwam erbij, zij is de administratrice en we kennen haar al 30 jaar. Ze gaat de maintenance mensen vragen om een specifieke locatie van de lekkages. Dat verslag krijgen we morgen.

We kregen het verzoek om een Deed of Donation te maken voor de tien geschonken bedden. We hebben die wel gekocht, maar de transportkosten moesten ze zelf betalen. Met zo'n schenkingsakte kunnen ze deze transportkosten, niet misselijk... 45.000 pesos dat is een slordige 750 euro terugvragen bij de overheid. Karen zal zo'n deed of donation opstellen want dat is geen klein beetje geld voor het vervoer van 10 bedden....schandalige actie van de verkopers in Manilla.

Na de koffie zijn we huiswaarts gebracht met de dienstauto van het ziekenhuis en hoefde Bas niet bang te zijn dat hij mij in een scherpe bocht zou kwijtraken. We zijn gaan lunchen en daarna zijn we naar Atty Ari's kantoor gegaan om een document af te geven voor de nieuw op te richten stichting voor het studiefonds, Daar kregen we te horen dat we morgen, dinsdag 25 februari om 10.30 een afspraak met Ari zelf hebben. Ook de namen van drie nieuwe studenten zijn al doorgegeven.

Daarna via Robinsons naar het hotel, waar beneden in de Bahia coffeshop het enige punt is waar internet mogelijk is. Dit is een regelrechte ramp, want de krasse knarren zitten nogal wat op het wereldwijdeweb.....

Tot zover.